Toen hij, met een plotselinge, oppervlakkige zinswending, hun gesprek had afgebroken, als angstig voor de inniger aanraking van gevoelens die dreigend te naderen scheen, zocht Greta haar kamer weer op, peinzend, verwonderd. En lang dacht ze aan hun ontmoeting terug, met een gevoel dat medelijden en eerbied tegelijk was.

Maar tenslotte spotte zij met zichzelve, en nam zich voor geen woord over het gebeurde uit te laten tegen Minnie, die natuurlijk juichen zou, als zij wist, dat de onverstoorbaarheid, die haar geërgerd had, verstoord was. En toch, half-onwillig moest zij zichzelve bekennen, dat zij zelden zulk een innemend gezicht gezien, zulk een sympathieke stem gehoord had.

Wondersnel, later in haar terugdenken een droom gelijkend, volgden vanaf haar kennismaking met haar buurman de gebeurtenissen elkander op.

Op een morgen werd haar ernstige arbeid onderbroken door een luid geklop op haar kamerdeur.

„Binnen!"

De deur werd haastig geopend en de heer Van der Post — zij wist toen zijn naam — trad binnen, op zijn arm een aapje, dat zich liefkoozend tegen hem aandrukte.

„Och juffrouw Walters, ik kom tot u als een smeekeling! U zou mij een zeer grooten dienst kunnen bewijzen!"

Zijn stem trilde van emotie; aan zijn gezicht zag zij duidelijk, dat er iets gebeurd moest zijn, waardoor hij uit zijn gewone stemming was geraakt. En het was haar onmogelijk zich niet te bekennen, dat opnieuw de bekoring over haar kwam van het medelijden en den eerbied. Zoo mannelijk stond hij daar, en zoo hulpeloos tevens.

„Wat kan ik dan voor u doen?" vroeg zij, wat zenuwachtig door dit vreemde, onverwachte. Waarom klopte haar hart sneller?

„Wilt u de goedheid hebben, u een paar dagen over mijn kleinen makker te ontfermen? Ja, ik weet wel, dat u mij misschien voor gek, of tenminste voor half gek zult houden, zooals de meeste menschen hier doen, omdat ik hem mee bracht. Ik denk, dat alleen iemand die, zooals ik, jaren en jaren doorbracht in een wildernis, zonder ooit een blank gezicht te zien, kan begrijpen, hoe men zich hechten kan aan een dier, dat in die eenzaamheid zich een trouwen metgezel betoonde! Maar dat doet er ook niet toe! Daarover vertel ik later wel eens, als u het goedvindt. De vraag is nu maar, of u een paar dagen op hem passen wilt! Ik weet niemand anders, wien ik het vragen kan, ik ken hier niemand en u lijkt mij vriendelijk genoeg, om . . . ."

„Maar hij zal niet willen!"

„O ja, hij begrijpt wel, dat het moet, als ik het hem zeg!" — Inderdaad scheen het slimme dier de woorden van zijn meester te hebben gevolgd; zijn oogjes gingen telkens vlug van den een naar de ander en Greta begon te lachen, toen zij aan de uitdrukking van zijn gezicht meende te zien, dat zij nogal in zijn smaak viel.

Het vreemde, ongewone van de situatie prikkelde haar, en dan, de oogen van den meester, waaraan zij vaker teruggedacht had dan zij zichzelve vergeven kon, rustten smeekend op haar.

„Goed!" zei ze. „Hij mag een paar dagen bij mij logeeren!"

„Dank u, o, dank u! Dat is lief van u! U redt mij uit een groote moeilijkheid! Mag ik u later ophelderen, wat mij dreef tot dit beroep op uw goede hart? Ik moet nu zoo spoedig mogelijk vertrekken."

Vóór ze goed en wel tot het besef van de werkelijkheid gekomen was, bevond zij zich alleen met haar vreemdsoortigen gast, die met kleine, klagende geluidjes over het vertrek van zijn meester treurde.

Zij kon onmogelijk werken, de eerste uren, van medelijden met het zielig in elkaar gedoken hoopje, dat ontroostbaar scheen, daarna, omdat het kleine beest het haar wanhopig lastig maakte door overal aan te komen, dan hier en dan daar op te springen, door te pruilen en te jammeren, als zij zich niet met hem bezighield; zij had zich niet kunnen voorstellen, dat het mormeltje zooveel van haar geduld zou vergen, anders zou zij niet zoo gereedelijk voldaan hebben aan het tot haar gerichte verzoek. Zij volgde nauwkeurig de haastig gegeven instructies omtrent de voeding op en begreep, dat zij zou moeten berusten in haar gedwongen werkeloosheid, tot haar buurman terugkwam.

Maar het was zonderling: het aapje liet zich niet afschepen, nam al haar gedachten en haar zorg in beslag. Het wilde getroost worden voor de afwezigheid van zijn meester, en het drong zich in Greta's genegenheid alsof het vanzelf sprak dat zij, en niemand dan zij, hem het tijdelijk gemis kon vergoeden. Greta moest haar werk opgeven waarvan immers haar aandacht telkens afdwaalde; het kleine dier was niet rustig dan wanneer 't zich koesterde in een hoekje van haar arm. En zij trachtte het niet meer te ontkennen: haar gedachten, die zich niet dwingen lieten, gingen uit naar hem aan wiens eenzaamheid ze niet langer zonder pijn denken kon, naar hem die zijn diepste verlangens achter woorden verscholen had, maar wiens oogen, ondanks hemzelf, bijna smeekend gevraagd hadden: ik ben alleen — help me . . . .

Twee dagen na zijn vertrek kwam er een telegram, dat haar heftig ontstellen deed. Het luidde: „De heer Van der Post ernstig gekwetst bij spoorwegongeluk; wenscht u te zien." En verder naam en ligging van het ziekenhuis, waarheen men hem gebracht had.

Het was haar, alsof nu heel de rustige regelmaat van haar bestaan wel voor goed was verstoord. Wat zou er nog verder volgen? Zij was in een onrustige strooming geraakt vol mogelijkheden en gebeurlijkheden; haar evenwicht had een gevoeligen stoot gekregen.

Ze kon niet anders dan aan die roepstem gehoor geven. Maar het aapje? Dat moest maar mee, ze kon het niet achterlaten; en zoo trok zij, Greta Walters, onverschillig voor de verbazing, die haar verschijning wekte, met het aapje per rijtuig naar het station en werd met haar gezel in een derde-klas-coupé naar de plaats van haar bestemming gevoerd. Zij dacht en redeneerde niet meer, zij liet zich maar meesleuren, waar die vreemde strooming haar bracht. Er was slechts een vage verwondering in haar, dat ze geen oogenblik geaarzeld had te gaan — te gaan naar den man dien ze nauwelijks kende . . . . en toch zoo vertrouwde . . .

Hij was zeer ernstig gekwetst, men wanhoopte aan zijn herstel.

Met moeite haar zelfbeheersching bewarend, trad zij aan zijn bed; zijn matte hand streelde het aapje, dat zich tegen hem aan nestelde, maar zijn oogen verlieten de hare niet; zij bleven op haar gevestigd met een blik van verlangende, hongerende teederheid, die haar diep in haar ziel ontroerde, die haar in een flits het vermoeden gaf van wat had kunnen zijn, als niet dit vreeselijke was gebeurd.

De zuster waarschuwde haar, dat ze weg moest gaan.

Nauwhoorbaar fluisterde hij: „ga niet heen . . . !" en vóór ze haar daad besefte, raakten, met eerbied en medelijden, haar lippen zacht zijn voorhoofd.

Haastig ging zij heen als in een vlucht, het klaaglijk huilend aapje tegen haar borst gedrukt.

Weken van spanning volgden.

Het aapje scheen langzamerhand in de afwezigheid van zijn meester te berusten; het gehoorzaamde haar, bedelde haar om liefkoozingen en meer dan zij 't zichzelf wilde toegeven hechtte zij zich aan het dier, alsof het alles was wat haar overbleef. Soms streelde zij het met een bitteren lach: nu was zij de eenzame . . . .

Maar tegen alle verwachting herstelde de zieke; na twee maanden had hij zijn kamers weer betrokken, en als het goed weer was, oefende hij zich, met krukken gewapend, in den tuin in het loopen. Greta kon haar tranen niet weerhouden, als zij hem sukkelen zag en zij terugdacht aan zijn fiere houding en veerkrachtigen gang van vroeger. Maar niet alleen dát kostte haar tranen; zij begreep zijn gedrag tegenover haar niet; wel had hij haar in warme woorden bedankt voor de trouwe zorgen, zijn kleinen kameraad bewezen en haar een geschenk aangeboden ter herinnering aan haar opofferende hulp, maar daarna was zijn houding tegenover haar geheel veranderd; het was, alsof hij haar gezelschap bij voorkeur ontweek; zonder onbeleefd te zijn, behandelde hij haar met een koelheid, die haar pijn deed na de vriendschappelijke verhouding, waarin zij eerst tot elkaar stonden. — „Heb ik iets gedaan, dat u hindert?" vroeg zij plotseling, toen zij, op een warmen herfstmorgen, geruimen tijd zwijgend naast elkaar op een bank gezeten hadden.

„Neen!" antwoordde hij verschrikt. „Waarom denkt u dat?"

„U doet sinds eenigen tijd, alsof ik een vreemde voor u geworden was. Waarom hebt u mij eerst in den waan gebracht, vriendschap voor mij te voelen, als . . . ."

„Houd op! Ik bid u, houd op! Vraag mij niets!"

„Ik . . . . . ."

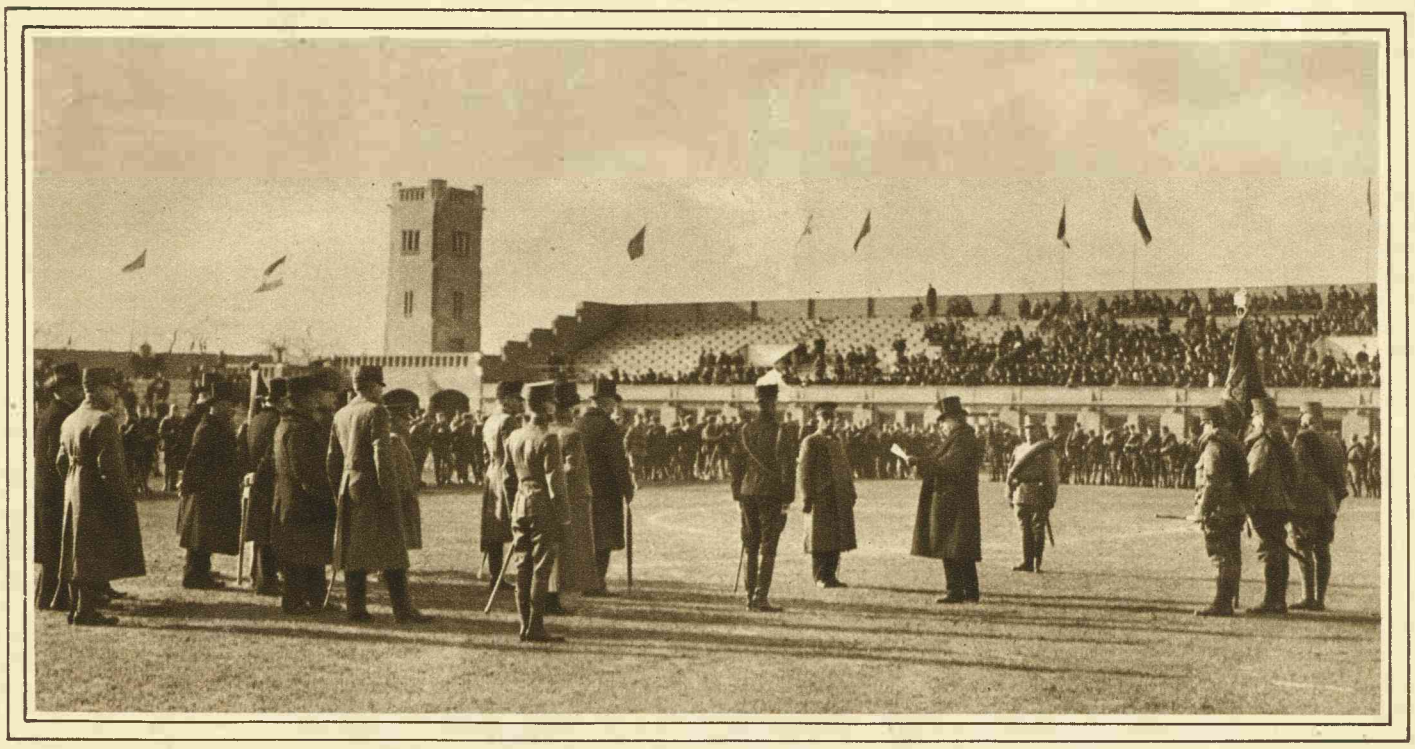
„Neen, neen, vraag mij niets! Ik kan het u toch niet zeggen!"

Verwonderd zweeg zij, maar eindelijk bracht zij uit:

„Als mijn gezelschap u onaangenaam is, zal ik u daarvan verlossen. Het spijt mij, dat ik het niet eerder begrepen heb."

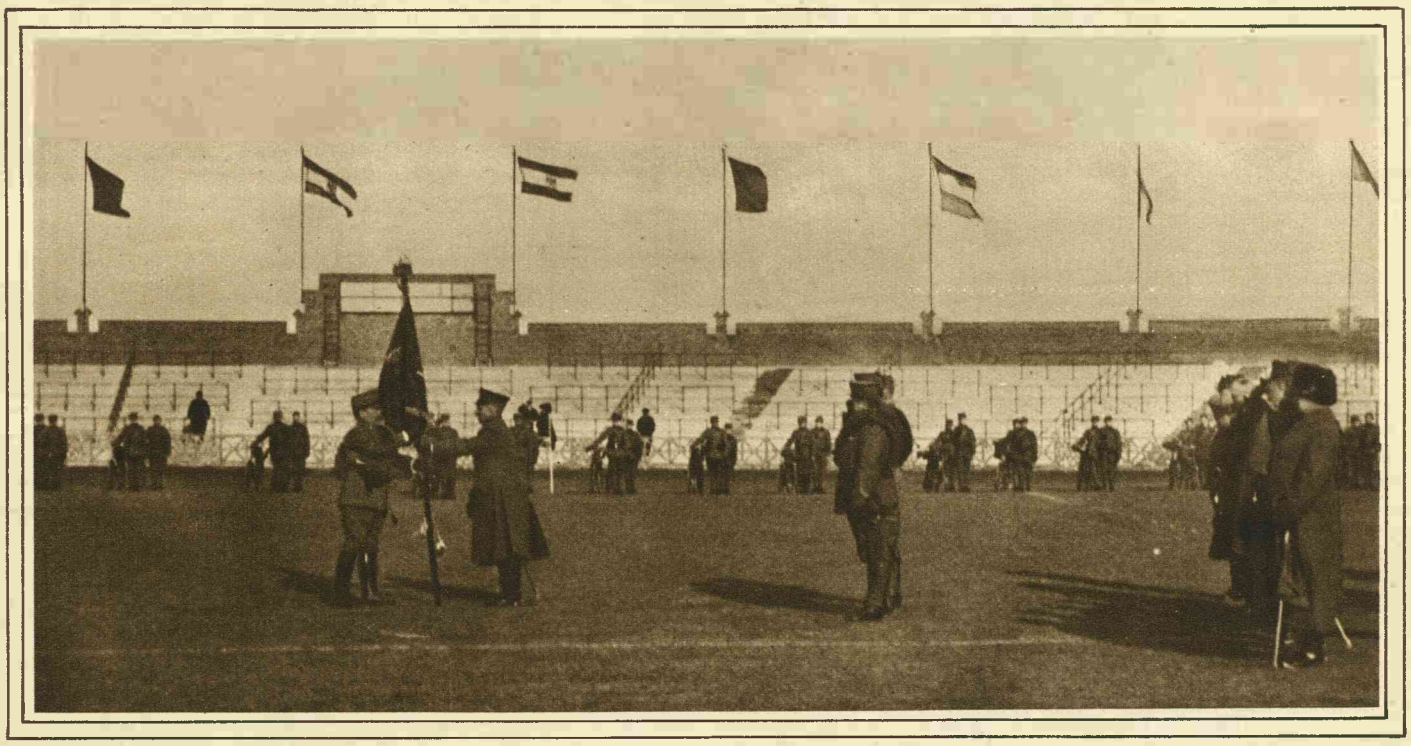
Hij boog het hoofd en zij stond op, om naar binnen te

(Zie vervolg op pag 10).

PLECHTIGE VAANDELAANBIEDING.

Woensdagmiddag 21 Maart werd door het daartoe samengestelde comité een vaandel aangeboden aan het landstormcorps „Stelling van Amsterdam", welke plechtigheid plaats had op het Stadionterrein. Talrijke autoriteiten waren bij de aanbieding tegenwoordig. Hierboven: Het plechtige oogenblik, waarop het vaandel werd ontplooid.

PLECHTIGE VAANDELAANBIEDING.

De uitreiking van het vaandel door luit.-generaal Neeteson, inspecteur van den vrijwilligen landstorm.